

JUNTS NO RENUNCIA A LA UNILATERALITAT

La portaveu al Congrés, Miriam Nogueras, avisa el president Pedro Sánchez que no tindrà els vots de Junts “si és per fer el que s’ha fet els darrers quatre anys”

Junts per Catalunya ha fet un avís al president en funcions Pedro Sánchez que no pensa renunciar a la unilateralitat per poder aconseguir la llibertat. La portaveu de Junts al Congrés, Miriam Nogueras, s’ha reunit amb el president Sánchez i l’ha avisat que “si és per fer el que s’ha fet els darrers quatre anys, aleshores, els nostres, no són els vots que estan buscant”. En la reunió també hi han sigut presents el ministre de la Presidència, Félix Bolaños i el secretari d’organització del PSOE, Santos Cerdán.

Nogueras ha volgut deixar clar que encara s’està lluny del “compromís històric” i ha assenyalat que les negociacions continuaran “amb discreció, tal com s’ha fet fins ara”. Nogueras ha recordat que “estem vivint un moment extraordinari de tanta transcendència que no ens trobaran en el joc dels titulars i de les filtracions. D’això, sembla que se n’ocupen altres. Quan haguem de parlar ho farem”.

A la trobada Nogueras ha entregat un exemplar de la conferència que va fer el president Carles Puigdemont el passat 5 de setembre, on assegurava que “Espanya té un dilema de resolució complexa. O repeteix eleccions, amb el risc que els equilibris polítics siguin tan fràgils com ara; o pacta amb un partit que manté la legitimitat de l’1 d’Octubre i que no ha renunciat ni renunciarà a la unilateralitat com a recurs legítim per a fer valer els seus drets”.

En la conferència del 5 de setembre a Brussel·les, el president a l’exili demanava un “acord històric, amb un compromís històric, com el que cap règim ni govern espanyol no ha estat capaç de fer realitat des de la caiguda de Barcelona l’11 de setembre de 1714 i el Decret de Nova Planta que va abolir les institucions i les constitucions catalanes, i va iniciar la persecució de la llengua catalana”.

En aquell discurs el president Carles Puigdemont va

enumerar les condicions per poder negociar la investidura: el reconeixement i el respecte a la legitimitat democràtica de l’independentisme, l’abandonament complet i efectiu de la via judicial contra l’independentisme i la creació d’un mecanisme de mediació i de verificació que porti les garanties del compliment i seguiment dels acords que els dos grans partits polítics espanyols no estan en condicions de donar-nos.

En la mateixa línia, aquest passat diumenge la presidenta de Junts, Laura Borràs, en l’homenatge al president Lluís Companys en el 83è aniversari del seu afusellament, ha avisat també que “des de Junts mirem als ulls a aquest estat, que és l’hereu del que va afusellar el president Companys, i li diem que no ens rendim: que no renunciarem ni a la unilateralitat ni a cap dels recursos legítims que tinguem per avançar cap a la nostra llibertat”.

Cleries critica la moció del PP contra l’amnistia i assegura que “un pacte històric només serà possible fent política”

El portaveu de Junts per Catalunya al Senat, Josep Lluís Cleries, ha assegurat aquest dimarts que “és imprescindible un pacte històric, d’una vegada per totes, que només serà possible fent política amb majúscules”. Cleries ho ha dit en el debat d’una nova moció del PP en contra de l’amnistia, en què ha lamentat que els populars presentin “mocions per fascicles” i que convoquin plens “per proclamar un monòleg contra la política i contra poder defensar en el debat polític a la nostra nació, Catalunya”. Junts ha presentat de nou la mateixa esmena de substitució.

“La persecució i repressió polítiques que han practicat des de les institucions de l’estat per a vostès és llibertat?”, ha dit el portaveu dirigint-se al PP. “No ens donin lliçons d’igualtat perquè vostès mai han treballat per aconseguir-la. Com tampoc han treballat per la convivència de Catalunya. El seu discurs és el de crear odi” ha afegit. En

aquesta línia, Cleries ha reivindicat “el perdó i la reparació de l’assassinat del President de Catalunya, Lluís Companys”, de qui el passat diumenge es va commemorar el 83è aniversari del seu afusellament. “Una vergonya més de l’estat espanyol”, ha assegurat.

En el mateix sentit, Cleries ha lamentat que es parli de llibertat mentre “l’estat espanyol espia, infiltra i fabrica muntatges per procedir a detencions sense fonament”. També ha qualificat el dèficit fiscal de 22.000 milions d’euros de l’Estat amb Catalunya com a un “greuge comparatiu” i una “desigualtat”.

“L’1 d’octubre no va ser un delictes, com tampoc ho va ser la declaració d’independència, ni les protestes massives contra la repressió ni la sentència del Tribunal Suprem”, ha afirmat el portaveu, qui ha finalitzat assegurant que “la nostra aposta és per la pau, per la convivència i per la democràcia. I això s’aconsegueix votant”.

PARLAMENT

Madaula participa com a coordinadora de l’Intergrup de Drets Sexuals i Reproductius del Parlament de Catalunya al Fòrum de les Nacions Unides

La diputada Aurora Madaula està participant aquests dies a Ginebra en una sessió del Fòrum del Parlament Europeu dels Drets Sexuals i Reproductius (EPF) i el Fons de Població de les Nacions Unides (UNFPA) que té com a objectiu fer les aportacions pertinents al procés de revisió d’aquest programa, en el seu trentè aniversari. Madaula hi participa com a diputada en condició de coordinadora de l’Intergrup de Drets Sexuals i Reproductius del Parlament de Catalunya.

Dimecres, Madaula va moderar els debats que van centrar-se en els drets sexuals i reproductius, els canvis poblacionals i demogràfics, l’amenaça dels moviments antigènere o l’evolució de l’ICPD i els avenços aconseguits durant els darrers anys. La delegació de parlamentaris incloïa membres dels parlaments de Bèlgica, Nord Macedònia, Portugal, Kyrzi-

gistan, Armènia, Regne Unit o Catalunya, entre d’altres.

L’any 1994, la històrica Conferència Internacional sobre Població i Desenvolupament de les Nacions Unides (CIPD), celebrada al Caire, va transformar el pensament global sobre temes de població i desenvolupament i va definir

una agenda atrevida, situant la dignitat i els drets de les persones al centre del desenvolupament sostenible. Les conclusions es varen plasmar en el Programa d’Acció de la CIPD, el qual va establir clarament que no és possible un desenvolupament sostenible inclusiu sense prioritzar

els drets humans, inclosos els drets reproductius, l’empoderament de dones i nenes, i combatre totes les desigualtats.

Els parlamentaris són molt importants vitals per generar suport a la ICPD perquè fan de pont entre la societat i els governs i, per tant, són fonamen-

tals en la defensa dels drets i necessitats de la gent. En presentar i millorar les lleis i polítiques que hi fan referència, els parlamentaris contribueixen a crear un entorn propici per a l’assoliment dels seus objectius i jugar un paper impulsor en la mobilització dels recursos necessaris.

ESTRENEM
NOVA
WEB

visita junts.cat

Junts reivindica la memòria del president Companys en el 83è aniversari del seu afusellament

Una delegació de Junts per Catalunya ha participat en l’ofrena floral al Fossar de Santa Eulàlia per recordar la figura del president Lluís Companys, 83 anys després del seu assassinat. Hi ha participat la presidenta Laura Borràs, el secretari general Jordi Turull, el president de la Federació de Junts a Barcelona, Joan Rodríguez; i el president del Consell Nacional de la JNC, Narcís Junquera. També han partici-

pat a les ofrenes institucionals al Monument dels Immolats i a la Tomba del president Companys. Des del mateix fossar, el secretari general Jordi Turull ha assegurat que “no hi haurà prou repressió, ni prou presó, ni prou afusellaments per tombar-nos. Mantindrem sempre viva la nació. Aquest poble serà persistent. No renunciarem a ser lliures, ni a la unilateralitat, perquè seria

renunciar a la nació. No hi renunciarem mai”. I per la seva banda la presidenta Laura Borràs ha destacat que “el president Companys és memòria i vida. És determinació. La seva figura ens recorda millor que ningú que hem de continuar tossudament alçats i que no tenim cap excusa per no seguir endavant. Avui, mirem l’estat a la cara per dir-li que no hi renunciarem mai.”

El partit denuncia als Mossos d’Esquadra pintades a la seva seu que l’acusen de ser “còmplice del genocidi al poble palestí”

Junts per Catalunya ha denunciat als Mossos d’Esquadra les pintades que ha rebut aquest dimecres a la seu nacional del partit a Barcelona en favor de Palestina i acusant el partit polític de ser “còmplice del genocidi al poble palestí”.

“Visca Palestina lliure. Junts és còmplice del genocidi al poble palestí”, diu la pintada, que no ha sigut reivindicada per cap col·lectiu. El secretari general Jordi Turull en una piulada ha condemnat aquesta “bretolada” i

ha afirmat que “així no”. Per la seva banda, la presidenta Laura Borràs ha lamentat que “respectem i demanem ser respectats. La divergència mai no pot excusar la intolerància ni l’incivisme”.

Carles Puigdemont

President

La tecnologia permet manipular imatges perquè semblin reals; permet crear avatars que semblen humans; permet fer-nos parlar idiomes que mai no hem estudiat. Es poden construir evidències —sigui per incriminar un dissident, sigui per demostrar una teoria conspirativa— que alimenten les conviccions mútues. Es pot construir un món completament virtual que sembli real, viu i sense dolor. Però encara no ha evolucionat prou com per fer que totes les guerres només siguin virtuals, sense víctimes reals i sense destrucció física. La intel·ligència artificial hauria de tenir com a prioritat substituir la incompetència humana allà on la humanitat fracassa sempre.

La guerra no és un videojoc ni una aventura, ni el lloc on la raó i la justícia es poden expressar. És una gran i tràgica desgràcia que travessa i marca diverses generacions. Recrear-s’hi —per reforçar la nostra posició, o per deixar en evidència la de l’altre, o per una pulsio inconfessable de venjança— em sembla una gran irresponsabilitat. Perquè les víctimes són altres, perquè el dolor i la destrucció és d’elles, no pas nostre.

Abans de convertir-nos en còmoda barricada indolora i incruenta, pensem en els que sí patiran i vessaran sang, en quina vida tindran els supervivents quan tots els qui tenim la immensa sort de no conèixer la guerra començarem a preparar les vacances i les compres de Nadal; a preparar la festa del cap de setmana amb els amics o a planificar quan podrem tornar a veure un partit de futbol.

Quan vingui aquella hora de gaubança d’allò que en diem normalitat, a la qual creiem tenir dret (i n’hi tenim). Un dret —el dret a la normalitat— que és negat a milions de persones del planeta per culpa de la violència.

Hi ha víctimes diàries a Ucraïna, al Kurdistan, a l’Àfrica occidental, però ja no ens indignem tant perquè en això de les indignacions també hi ha modes. Hi ha dones i nenes que són tractades cada dia com esclaves a l’Afganistan, hi ha dones castigades, detingudes i assassinades a l’Iran perquè es rebel·len contra el règim teocràtic. De tot això en fèiem eslògans, debats, manifestacions... fins que una guerra en substitueix una altra, i ens permetem el luxe indecent d’oblidar les que creiem passades perquè la conversa global ha començat a parlar d’una altra cosa que ens captiva més, i que sobretot genera més clics.

La responsabilitat és de cadascú, i que tothom faci el que cregui que ha de fer. Modestament, no penso contribuir a generar soroll i cridòria. Procuo escoltar els crits i els plors de les víctimes, i sóc incapaç de distingir la diferència entre el crit i el dolor d’una víctima palestina del d’una víctima israeliana. O kurda. O ucraïnesa. O iraniana. Veig que hi ha molts experts que ho han aconseguit. Felicitats, segur que poden anar a dormir pensant que són al lloc correcte de tot conflicte.

El millor moment de la guerra no és l’alto el foc i l’armistici; és quan encara no ha començat. I ja l’hem perdut, aquest moment.

ARA DIC BLANC

nació Catalunya

Newsletters

El Parlament tomba l'acord de claredat plantejat per Aragonès

Barcelona, Catalunya | 30 de setembre de 2022 a les 13:46 |

ARA DIC NEGRE

nació Catalunya

Newsletters

Aragonès pretén reactivar la taula de diàleg amb l'acord de claredat

Barcelona | 16 d'octubre de 2023 a les 19:22 |

EDUARD PUJOL: “SENSE SOMNIS NO HI HA POLÍTICA”

Qui és l'Eduard Pujol i Bonell?

Nascut a Barcelona l'octubre del 69, soc el fill petit de la Quima Bonell, una dona d'una força descomunal, i del 'Pujol de la Central', de cal Politroniu, a Martorell. El meu pare era un home d'una lucidesa tranquil·la, d'una sensatesa brillant. Va deixar una marca molt forta, d'honestedat i civilitat.

Parles de la bona gent. Tots tenim el nostre entorn.

Sí, en el meu cas, vaig créixer en una família treballadora, on la cultura de l'esforç no era una frase del *mindfulness* sinó una manera de fer, de dir i de ser. Reivindico la força de la gent normal, feta de farina de la bona. Sense grans discursos ni proclames, vaig créixer envoltat de generositat i de compromís, amb actituds d'una ètica granítica -la que no necessitava instagrams per a ser escola de vida. Soc fill d'un civisme *of course*. A casa vaig escoltar mil vegades la versió de butxaca del “nord enllà” de l'Espriu. El meu pare sempre deia que a Suïssa -no hi hem estat mai- la gent no tirava papers a terra. Ho deia admirat.

D'acord, però continua sent una resposta molt llarga.

Ho sé, però la vida no són 400 caràcters, encara que a vegades ho sembli. Hem de tornar a parlar i, sobretot, ens ho hem de passar bé escoltant la gent, que és el país. En tot cas, i per a fer-ho fàcil, apunta. L'Eduard Pujol és un polític indepe que se sent còmode portant corbata -és una combinació que desorienta el Madrid DF-, que procura parla clar i que es mou a partir de dues certeses: soc català i Catalunya és el meu país. És una descripció eficaç i irrefutable. I afegeixo: i jo, al meu país, el serveixo defensant el dret a ser allò que vulguem ser. Jo vull que el meu país sigui gran, ple i lliure, pròsper i just, cívici educat, i que cuidi la seva llengua. Se'n diu plenitud, un dret que hauria d'estar assumit.

Del periodisme a la política. Com es fa aquest pas?

L'1 d'octubre del 2017 ens van pegar i als pobles no se'ls pega. Vaig canalitzar la consciència política, que venia de sèrie, en compromís i acció. Vaig fer el pas i avui el tornaria a fer. No ens podem passar la vida parlant de consciència col·lectiva i, quan arriba l'hora, mirar cap a una altra banda.

Amb què somiava l'Eduard Pujol de petit?

Soc de la primera generació dels Clics de Famobil i no vaig jugar mai amb una escopeta. Això sí, he somiat molt.

Dit així, és com infantil, algú se'n pot enfotre.

Somiar ens hauria d'acompanyar sempre. Somiar hauria de

ser una obligació i en política, encara més. Prou grisos! No es pot liderar un país sense tancar els ulls i creure en una idea brillant. Malfieu-vos d'aquells que davant d'una idea nova, sempre arrufen el nas. Desconfieu dels militants del 'com s'ha fet sempre', són uns porucs.

Però tu somiaves en ser un superheroi?

No, de cap manera. El president Pujol i l'alcalde Maragall es van fer un tip de somiar i no portaven capa. Com en Prat de la Riba, que no me l'imagino volant. Són grans perquè van reeixir, però van reeixir perquè, sobretot, abans de la seva acció política havien après a somiar.

Pujol parlava de (re) construir un país i Maragall veia la ciutat de Barcelona oberta al mar.

Semblen dues idees senzilles, però dibuixar l'obvietat i fer-la gran, mai és fàcil. Si ho fos, tothom ho faria i el cert és que són molt pocs els que se'n surten. En aquest sentit, la conferència del 5 de setembre del president Puigdemont a Brussel·les és molt potent i trenca la norma. Marca un abans i un després. Cada frase permet una descoberta. És una conferència per pair lentament on no hi ha cap paraula sobrera. Cada idea obre un món d'acció. El temps situarà aquest discurs en la lleixa de les grans aportacions al país.

La política està plena de titulars de consum immediat.

És una llàstima. Les declaracions que només van a la contra, són molt poca cosa. L'aportació feta des del coratge i el sentit comú, pesa i deixa solatge. Estem obligats a pensar-nos, a repensar-nos i a somiar-nos. Somiar deriva de pensar, de pensar sense límits. I de conèixer: no es pot somiar un país sense conèixer-lo. Tampoc se'l pot liderar sense valentia.

Titularé que “sense somnis no hi ha política”.

Fes-ho, ho crec així. Fixa't en la idea de la independència. És la solució perquè a Catalunya es pugui viure bé. Però a banda de ser un compromís polític, també és un somni compartit. Sovint ens han acusat d'estar instal·lats en l'independentisme màgic. Era una manera ridícula de menystenir-nos mentre el país es continua allunyant de la prosperitat que podríem generar. Aquesta és la clau: perdem oportunitats i sumem desigualtats. El dèficit crònic és asfixiant i encara hi ha qui fa mofa de la solució. Insisteixo: sense el somni, no hi ha res. Els països som repetes compartits.

Vas entrar en política amb les eleccions del 21-D. Han passat sis anys. Com veus el moment polític actual?

No cal ser un linx. El govern Aragonès malviu en un desert de claudicació, l'executiu navega en el mar de l'immobilisme. No hi ha cap idea creïble, res que no sigui màrquetings de via estreta. L'obligació de Junts és resoldre l'equació que tenim al davant, aquest acord de legislatura a Madrid que només serà si té una dimensió històrica. Sé que ho farem bé, però passi el que passi, el país no s'acaba en aquest atzucac. Al contrari, hem de perdre la por. Al país li hem de parlar del país, i també li hem de dir que Junts vol guanyar les pròximes eleccions al Parlament i governar.

Tal com ho dius sembla fàcil...

Guanyar sempre és complicat. Però ara que tothom sap que volem fer la independència, que som fidels al país i que estem atents a les prioritats de la gent, ara és quan no ens hem d'aturar. És un patrimoni potentíssim i ens hem guanyat la credibilitat a pols, però ens cal un pas més: hem de parlar de Catalunya sense parar, sense vergonya. Parlar de Catalunya i escoltar Catalunya. Quins són els nostres sectors estratègics, com salvem la pagesia, com abordem sense pedaços ni complexos el malson del canvi climàtic, com potenciem els àmbits on ja som referència? Com ho fem? Com? Aquesta és la feina que s'ha de fer.

Ets home de ràdio, amb una llarga carrera en aquest àmbit. Quin consell donaries a algú que es vol dedicar al periodisme?

El mateix consell que donaria a qui es vulgui dedicar a la política. Somni i passió. Professionalitat i rigor, però amb actitud. Estem fets d'aptitud,

de talent, però, sobretot, d'actitud. A RAC1 vam arribar al milió d'oients perquè hi volíem arribar. Érem els primers a fer un programa especial arran d'un atemptat o dels focs de l'Empordà perquè vivíem cada repte com si fos l'últim -o el primer, que ja m'entens. No vam demanar permís per a ser líders, vam decidir que ho seríem. Què fan sinó els alcaldes més votats? Els grans alcaldes canvien realitats, aquest és el seu mèrit. Heu parlat mai amb en Fonollosa a Martorell? O fixeu-vos en els ulls d'en Josep Maria Cervera, alcalde del Port de la Selva quan us explica com han trobat una solució per a garantir l'aigua tot l'any!.

Has fet televisió i ràdio, amb quin dels dos et quedes?

La veu projecta una màgia que la televisió, amb tots els efectes especials que vulguis, no té. Però ràdio i tele una cosa comuna: la importància de crear una idea i de creure-hi. Impregnar-ho i transmetre-ho als equips. Això és el transcendent. I en política també hem de consolidar la nostra pròpia manera de ser. En el cas de Junts no podem mirar el país a vol d'ocell. A nosaltres se'ns exigeix detall i precisió. I està bé que sigui així. Toca fer quilòmetres, escoltar i mantenir la capacitat de sorprendre'ns davant de la creativitat del país. I, sobretot, ajudar sempre.

Com ha sigut el retorn a la política?

Fàcil perquè el lideratge de la Miriam Nogueras no té preu. Lidera i ajuda. A banda, aquest és un retorn intens. Sí, intensitat. Tornar m'ha permès ser un dels 7 de Madrid, ara que el moment també és d'una tensió extraordinària. I saps per què n'estic content? Perquè la responsabilitat no ens fa por.

Com a periodista, quin fet històric t'ha marcat més?

Dirigir RAC1 del 2012 al 2018 és una experiència que ha marcat la meua vida. Acompanyat d'uns professionals irrepetibles, vam explicar com el país deia prou, com volia decidir i com va decidir. I ho vam fer establint tots els records d'audiència, fent aflorar tota mena de complicitats. Aquells resultats no van ser una casualitat. Anàvem a buscar cada oient, un per un, amb un llenguatge directe, trencant totes les normes establertes, sent transgressors sempre que creiem que se n'havia de ser. L'èxit és treballar la cultura de la transformació.

Quina és l'última sèrie que has vist?

Mexicana i de Netflix: 'Las viudas de los jueves', una reflexió sobre la societat, aparentar i voler ser més que el veí. Figurar i viure pendants del que diran pot arribar a ser una presó asfixiant. Gaudim de qui som, cuideu sempre les petites il·lusions.

I per acabar, què pots aportar a la política?

Aquesta pregunta l'haurien de respondre els militants i els electors. Però tinc clar que la política és una eina per ajudar la gent. A la ràdio fas feliç els oients perquè els fas companyia. Al Barça, on vaig ser director de continguts, quan l'equip guanyava també fèiem feliç molta gent. L'important no era la victòria en si. El fet transcendent era entendre que quan el Barça guanya hi ha un nen feliç que somia, i, de retruc, els seus pares i la família sencera. I en política, fixa-t'hi, no estem tan lluny. Defensem idees per fer la vida fàcil a qui les passa magres. Es tracta d'acompanyar els que tenen un maldecap i els que tenen un projecte que pot anar bé. Acompanyar és un verb precís. Escoltar, també, i tots dos conjuguen amb la meua idea de fer política.